

ikke betale dem med højere Pris, end man nu faar i Udlandet, vil det vistnok være et temmelig daarligt Resultat.

Den væsentligste Indvending, jeg har mod Beskyttelsen, er, at den har en stor Tilbøjelighed til at gribe om sig, til at stille forøgede Krav, til at drage flere og flere Virksomheder ind under sig. Toldbeskyttelsen virker som en Skrue uden Ende. Jeg har ikke hørt og ved ikke, om det finder Sted, at toldbeskyttede Produktioner komme og klage over, at Beskyttelsen nu er bleven for høj, at de ønske at komme af med den, men derimod har jeg hørt mange Fordringer om at faa Toldbeskyttelsen gjort højere, og jeg har hørt Fordringer fra dem, som ingen Toldbeskyttelse have, om at komme med. Naar dette udvikles videre, og der drages mere og mere ind under Toldbeskyttelsen, saa kommer man til sidst let til det Resultat, at Toldbeskyttelsen virker som en gensidig Plyndring mellem Beboerne i et Land. Og jeg er enig med det ærede Medlem, som først havde Ordet i Dag, i, at den Slags Interessepolitik er det mest skadelige for en sund politisk Udvikling i et Land, en saadan Interessepolitik, som vil give sig Udtryk deri, at man gennem Lovforslag og Forhandlinger stadig drøftede Toldloven, stadig søgte at faa Beskyttelsens Omfang udvidet, thi den vilde føre til disse evindelige Interessekampe, som ere i høj Grad skadelige og ødelæggende for et sundt Lovgivningsarbejde.

Naar Talen nu er om at forhandle om en Toldlov, saa skulde man jo ogsaa gerne for Beskyttelsessatsernes Vedkommende se, om man kunde tilvejebringe noget større Lighed end den, der nu er i Beskatningen, og jeg mener ogsaa noget større Lighed over for Publikum i Almindelighed, som maa svare Skatterne. En saadan Lighed kan jo tilvejebringes paa flere Maader. Den kan tilvejebringes derved, at man, saa vidt det lader sig gøre, giver Beskyttelse til alle, og den kan tilvejebringes derved, at man indskrænker den Beskyttelse, der er. At give Beskyttelse til alle, kan jo ikke lade sig gøre; det vil altid være den største Del af Befolkningen, ogsaa den største Del af Arbejderklassen, som man ikke kan komme til Hjælp ved Beskyttelse, i alt Fald ikke nu. Jeg betragter det nemlig som ganske illusorisk at tale om Landbrugsbeskyttelse. Det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds og i det hele taget begge de to ærede Talere fra 9de Kreds (Mourier-Petersen og Estrup) henstillede jo til det kommende Udvalg

at tage Spørgsmaalet om Landbrugsbeskyttelsen op. Det ærede Medlem, som talte sidst, var noget i Tvivl, om det vilde nytte at indføre Told paa Korn. Jeg tror ikke, der er nogen som helst Tvivl om, at det ikke vil nytte, og det vil man med faa Ord, synes mig, kunne gøre klart. Det Korn, der dyrkes hos os, er Hvede, Rug, Byg og Havre. Lægger man Told paa Hvede, saa vil det sandsynligvis føre til, at Hveden i Øjeblikket vil stige, idet det nu er Tilfældet — ja, det er ikke ret mange Aar, det har været Tilfældet, men nu er det Tilfældet — at der indføres betydeligt mere Hvede, end der udføres. Men dersom man tror, at det fremdeles vil vare længe, saa tror man ganske sikkert fejl. Ser man efter i de statistiske Beretninger om Hvedeavlens Udbredelse nu og før, vil man finde, at det Areal, som dyrkedes med Hvede, var i 1896 omtrent 30 pCt. mindre end i 1888. I det Øjeblik Hvedetolden stiger, selv om det ikke er meget, anser jeg det for givet, at de 30 pCt. af Landets Areal, som tidligere have været anvendt til Hvededyrking, straks ville staa til Raadighed igen og rimeligvis en hel Del mere. Og Følgen vilde meget hurtigt blive, at vi avlede mere Hvede her i Landet, end vi selv have Brug for, og Hvedetolden vilde være illusorisk. Desuden har den jo den meget væsentlige Ulempe, som tidligere har været fremhævet, naar der har været talt om Hvedetolden, at Hveden kun dyrkes i de bedre Egne af Landet, og at der altsaa er meget store Dele af vort Land, og de fattigste Dele, som ikke vilde faa nogen Gavn deraf, men som ganske sikkert vilde gøre Krav paa, at naar der skulde gøres noget for Landbruget i det hele, maatte det være noget, som i alt Fald kunde ramme lige saa vel de daarligst stillede Egne som de bedst stillede. — Saa have vi Rug. Af den indføre vi jo ogsaa for Tiden mere, end vi udføre, men jeg tror egentlig ikke, at Grunden er den, at vi ikke avle den Rug, som vi kunde bruge; Grunden er ganske simpelt den, at paa Grund af de lave Rugpriser anvendes en hel Del af den Rug, som avles herhjemme, til Foder, og jeg tror derfor, det maa anses for givet, at hvis man lagde Told paa Rug, vilde man nok have mere Rug til Salg herhjemme, end der er Brug for til Fødemidler. Men i øvrigt er det jo et Spørgsmaal, man ikke behøver at tvistes om, fordi jeg antager, at alle her ville være paa det rene med, at der næppe gives den Folketingsmand i Danmark, som